

A chamada de Deus ao sacerdócio

"Eu nunca pensei en facerme sacerdote", pero aos poucos Deus foise metendo na alma do mozo Xosemaría. Breve relato biográfico sobre os meses previos ao ingreso no seminario.

25-02-2014

Eu nunca pensei en facerme sacerdote, nin en dedicarme a Deus. Non se me presentou ese problema, porque cría que non era para min. Máis aínda:

molestábame o pensamento de poder chegar ao sacerdocio algún día, de tal maneira que me sentía anticlerical. Amaba moito aos sacerdotes, porque a formación que recibín na miña casa era profundamente relixiosa; ensináranme a respectar, a venerar o sacerdocio. Pero non para min: para outros.

Así o manifestou Mons. Escrivá de Balaguer. E, por outra banda, ningún dos que lle trataron de neno pensou que sería sacerdote. Pero a vocación divina foi abríndose paso, aos poucos, sen nada aparentemente extraordinario. Isto, que sucedeu na historia de tantas almas, resulta especialmente providencial no caso do que sería logo Fundador do Opus Dei, e tería que ensinar a santificar o habitual, o de cada día, previndo aos que lle escoitaban contra a **tentación do extraordinario**: para o cristián corrente, a santidad non consiste en

facen cousas raras, ou *difíciles*, senón xustamente en transformar **a prosa diaria en endecasílabo, en verso heroico.**

A tentación do extraordinario aparece en varios momentos as páxinas do Evanxeo. O diaño -ao final do ao longo de xaxún no deserto- quere apartar a Cristo da súa misión redentora evitándolle os padecimientos humanos -a fame, a sede, a dor-, cos que xustamente levaría a cabo a Redención dos homes. Pero non é só Satanás. Os parentes de Xesús queren que vaia con notoriedade a Judea, na Festa dos Tabernáculos. E os seus propios discípulos incítanlle a facer algo que chame a atención das xentes. Cando Juan e Santiago pídenlle que baixe lume do ceo e devore aos habitantes daquela cidade de Samaria, o Señor ten unha vez máis que reprimir a súa tentación de apoiarse no anormal: "Non sabedes a que espírito

pertencedes". E así até o momento dramático do Calvario, cando os príncipes dos sacerdotes e escribas burlábase del dicíndolle que descenda da Cruz, e crerán nas súas palabras. Cristo rexeita a tentación: redime ao xénero humano coa dor e a morte, non con éxitos espectaculares. Que sentido tivesen, noutro caso, o seu trinta anos de vida oculta e de traballo en Nazareth.

Deus sérvese de sucesos correntes para atraer as almas ao seu amor. En ocasións fai grandes milagres, que pasan inadvertidos á mirada humana. Pero o maior milagre segue sendo o camiño habitual, sinxelo, da súa providencia ordinaria. Por estes carreiros abriuse paso a vocación de Xosemaría Escrivá de Balaguer. Moitas veces repetiríao aos socios da Obra, tamén para previrles contra a tentación do espectacular, do fulgurante:

-Acoden ao meu pensamento tantas manifestacións do Amor de Deus naqueles anos da miña adolescencia, cando barruntaba que o Señor quería algo de min, algo que non sabía o que era. Sucesos e detalles ordinarios, aparentemente inocentes, dos que El se valía para meter na miña alma esa inquietude divina. Por iso entendín moi ben aquel amor tan humano e tan divino de Teresa do Neno Xesús, que se conmove cando polas páxinas dun libro asoma unha estampa coa man ferida do Redentor. Tamén a min sucedéronme cousas dese estilo, que me removeron e leváronme á comunión diaria, á purificación, á confesión e á penitencia.

Facía considerar este modo divino de proceder, ante o caso de persoas que ofrecendo signos claros de que Divos chamáballes, tiñan medo, ou lles faltaba xenerosidade. Unha vez máis

o expuxeron en Buenos Aires en 1974. Alguén amigos seus, aos que só parecía faltar un empuxón mozo, mozo...

-Non serei eu quen llo dea...

Porque a vocación ao Opus Dei é divina. E porque, fillo meu, eu... resistinme o que puiden. Mea culpa, mea culpa. Resistinme. Eu distingo dúas chamadas de Deus: unha ao principio sen saber a que, e eu resistíame. Despois..., despois xa non me resistín, cando souben para que.

Deus foi preparándolle dunha maneira progresiva, en contra, mesmo, da súa persoal inclinación e dos seus propios plans:

Lembro que, cando cursaba o bacharelato, estudabamos latín no colexio. A min non me gustaba; dunha maneira necia -estou agora tan doído de iso!- dicía: o latín, para

os curas e os frades... **Vedes que estaba ben lonxe de ser sacerdote?**

O 1 de xullo de 1974, en Santiago de Chile, o Fundador do Opus Dei alentaba a un grupo numeroso de persoas a loitar por Xesucristo e a levar a Deus moitas almas. E, para queoubesen vencer posibles covardías, ou falsos respectos á liberdade allea, concluía: **A min, Xesucristo non me pediu permiso para meterse na miña vida. Se a min dinme, en certos tempos, que ía ser cura... E aquí estou!**

Moitas veces reiterou esta idea: **Nunca pensei en dedicarme a Deus. Non se me presentou o problema, porque pensaba que iso non era para min. Pero o Señor ía preparando césalas, íame dando unha graza tras outra, pasando por alto os meus defectos, os meus erros de neno e os meus erros de adolescente...**

Un día de forte xeada, en pleno inverno de Logroño, Xosemaría - aínda adolescente- viu as pegadas dos pés descalzos dun Carmelita sobre a neve. Estas pegadas removeron o seu corazón, que se acendeu en desexos dun amor grande. Ante o sacrificio, por amor de Deus, daquel frade, Xosemaría preguntábase que facía el polo seu Deus.

Sentiu Xosemaría estes **barruntos do Amor** cando tiña quince ou dezaseis anos. Á vez, dábase perfectamente conta de que o Señor quería algo del, pero non sabía que era. Naqueles días de inverno, nos primeiros meses de 1918, fun charlar en varias ocasións co P. José Miguel, un dos frades que vivían á beira do Convento das Carmelitas descalza, e atendían a súa igrexa.

Despois, Xosemaría pensou ser sacerdote. **Por que me fixen**

sacerdote?, preguntábase anos máis tarde: **Porque crin que así sería máis fácil cumprir unha vontade de Deus, que non coñecía. Desde un oito anos antes da miña ordenación barruntábaa, pero non sabía que era, e non o souben até 1928. Por iso fíxenme sacerdote.**

Foi constante desde entón a súa oración por aquilo que aínda ignoraba. Na súa alma callaría cos anos un clamor feito de jaculatorias: *Domine, ut sit! Domina, ut sit!* (Señor, Señora, que sexa!). E exclamaría, como cantando, aquelas palabras do Señor: *Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?* ("Lume vin a traer á terra, e que quero senón que se acenda?"). A resposta impúñase inequívoca: *Ecce ego, quia vocasti me!* ("Aquí estou, porque me chamaches").

Xosemaría falou co seu pai. Don Xosé Escrivá ouviu, sorprendido, as súas

confidencias. Como sempre aceptara dócilmente a Vontade de Deus, respectou e amou o camiño que o Señor trazaba para o seu fillo. Debeulle custar moito, porque el tiña outra idea, pero favoreceu a decisión: **A el débolle a vocación**, observaría sempre o Fundador do Opus Dei.

A Baronesa de Valdeolivos detalla unha anécdota que sucedeu no verán de 1919. Don José Escrivá foi a Fonz para pagar uns días cos seus irmáns e ensinoulles fotografías dos seus fillos: de Santiago, que acababa de nacer -"este é o benjamín", sinalaba-, de Carmen e de Xosemaría. Notábaselle moi orgulloso deles. E mostrando unha foto de Xosemaría, anunciou pensativo: -Este díxome que quere ser sacerdote, pero á vez vai estudar para avogado. Custaranos un pouco de sacrificio.

Pola súa banda, o propio Fundador do Opus Dei contaría:

Un bo día díxenlle ao meu pai que quería ser sacerdote: foi a única vez que lle vin chorar. El tiña outros plans posibles, pero non se rebelou. Díxome:

-Fillo meu, pénsao ben. Os sacerdotes teñen que ser santos... É moi duro non ter casa, non ter fogar, non ter un amor na terra. Pénsao un pouco máis, pero eu non me oporei.

E levoume a falar cun sacerdote amigo seu, o abade da colexiata de Logroño.

A colexiata de Logroño -chamada vulgarmente "La Redonda"- é hoxe concatedral da diocese de Calahorra, Logroño e A Calzada. Entón, o abade era don Antolín Oñate Oñate -máis tarde nomeado chantre de Calahorra, en 1943-, unha verdadeira institución en Logroño.

Tamén orientou a Xosemaría, por encargo do seu pai, don Albino Pajares, sacerdote castrense que estivo destinado en Logroño desde febreiro de 1917 até maio de 1920.

Don Antolin e don Albino animáronlle a que seguise na súa vocación e axudáronlle, como profesores, para completar os cursos de Filosofía, para profundar no latín e para o primeiro ano de Teoloxía, que fixo como alumno externo no Seminario de Logroño. O Fundador do Opus Dei estivo sempre moi agradecido a estes dous sacerdotes.

Sabemos, con todo, que non lle interesaba a carreira eclesiástica; non lle atraía ser cura, no sentido usual que o termo tiña entón para o gran público: **Aquilo non era o que Divos pedíame, e eu dábame conta: non quería ser sacerdote para ser sacerdote, o cura, que din en España. Eu tiña veneración ao**

**sacerdote, pero non quería para
min un sacerdocio así.**

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/la-llamada-de-dios-al-
sacerdocio/](https://opusdei.org/gl-es/article/la-llamada-de-dios-al-sacerdocio/) (05-04-2025)